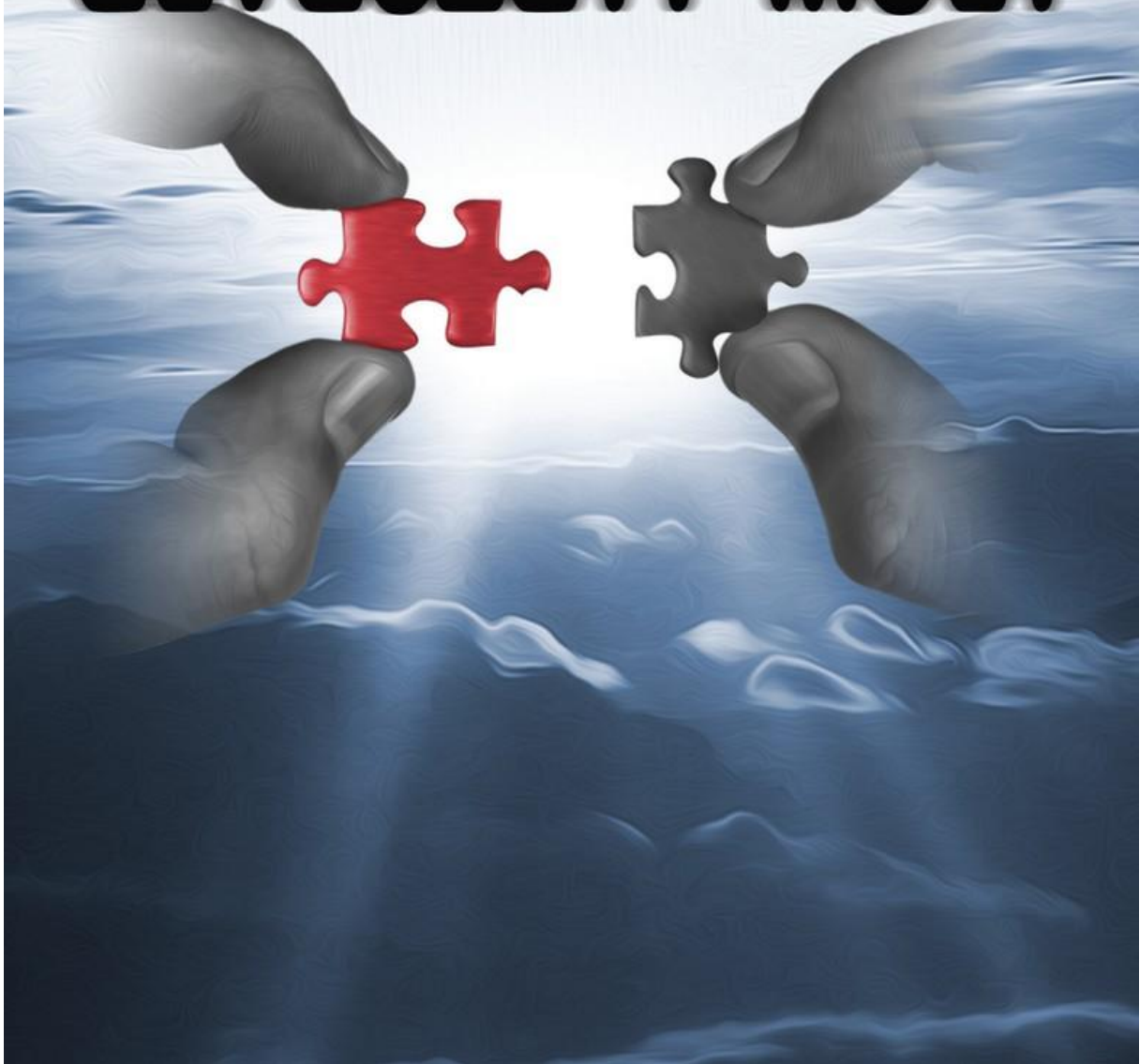

AMNÉZIA I.

DUNCAN SHELLEY

ELVESZETT MÚLT

Copyright © 2014 Duncan Shelley & Weith Katalin
Felhasználási jog: Balogh Ottó

SZABADON TERJESZTHETŐ RÉSZLET!

ISBN 978-615-5310-12-6

www.brookskiado.hu
www.duncanshelley.com

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzser Kft.
Igazgató: Weith Katalin

Elfelejtettük, hogy kik vagyunk valójában.

ELSŐ FEJEZET

1.

Felébredt. Azonnal felült, nehogy visszaaludjon. Lassú fejkörzésbe kezdett, roppant is a nyaka, ami szinte kéjes érzéssel töltötte el. Vett néhány mély lélegzetet, és kinyitotta a szemét.

Teljes sötétség vette körül, melyet egyetlen aprócska fénypont sem kísérelt meg eloszlatni. Nézte a fénytelen, árnytalan semmit, és próbált igazán magához térni.

Önkéntelenül a fejéhez nyúlt, hogy hátrafésülje a haját, de csak a csupasz bőrt érintette. Egykedvűen konstataálta magában, hogy kopasz. Úgy érezte, csak nemrég óta az, és még nem szokta meg, hogy nincs haja.

Megmasszírozta a tarkóját, csinált egy fejkörzést jobbra, azután egyet balra.

Mi van ma?

Az emlékezetében kutatott, hogy eszébe idézze, mit ígért mára, kinek, mikorra, hová kell mennie, mit kell elintéznie. Semmi nem jutott eszébe, annyira le volt lassulva, hogy úgy érezte, még mindig alszik.

Éhség mardosta. Megtapogatta a hasát, mintha csak biztatni akarná magát, hogy mindjárt kap valami finomat.

Hm...

Valamilyen vastag anyagból készült felső volt rajta, alatta vászonpóló.

Arra gondolt, talán berúgott, de nem fáj a feje, nem szédült, nem kínozza hányinger. Valójában eléggé jól érezte magát fizikailag, leszámítva az éhséget.

A keze lejjebb csúszott. Farmernadrág, bakancs.

Így aludtam?

Másnaposságot nem érzett, ahogyan fájdalmat, fáradtságot sem. Megérintette a homlokát, hátha forró, de láza sem volt.

Gondolatai visszatértek a programjára. Mit ígért meg mára? Kivel kell találkoznia? Mit kell csinálnia?

Még mindig semmi. Egyszerűen nem jutott eszébe.

Bal felől, a párna irányából hűvös szellő csapta meg.

Nyitva az ablak?

Már éppen le akart lépni a padlóra, amikor köhögést hallott.

Erre felkapta a fejét.

Újabb köhintés.

Egy férfi...

Koncentrált, összeráncolta a homlokát, erőnek erejével próbált felidézni valamit, de csak a feneketlen ürességet találta magában.

Rádöbbsent, hogy nem tudja, hol van.

– Hogy s mint? – szólalt meg.

A hangja egészen kellemesnek hatott, bizalomgerjesztőnek érezte.

– Jól – jött a válasz kisvártatva, nagyjából szemből, úgy három méter távolságból. – És te?

Rekedtes hang, nagyon egyedi hangmagassággal. Nem tudta, hová tenni, nem volt ismerős.

– Én is – felelte. Szívesen faggatózott volna, de nem akarta lejáratni magát ostoba kérdésekkel, inkább taktikázni kezdett. – Nos, milyen volt?

Remélte, hogy erre a kérdésre használható információt kap, és végre minden kitisztul.

– Mi? – kérdezett vissza a másik.

– Az este. Milyen volt a tegnapi este?

Három másodperc múlva jött a válasz.

– A tegnapi az tegnapi, öreg – nevetett a rekedt. – Szerintem te jobban emlékszel, mint én.

– Persze, hogy emlékszem, de arra vagyok kíváncsi, hogy benned mi állt össze az este óta. Komolyan érdekel a véleményed erről az egésze. Nem akarom elmondani a sajátomat, hogy ne befolyásoljalak. Csak őszintén!

Feszülten hallgatózott a sötétben, várta a másik válaszát. Közben azon gondolkodott, kapcsolja-e fel a villanyt, vagy várjon még vele.

A sötétség elrejt a külvilág elől, a sötétség elrejt előled a külvilágot.

Egészen költőinek hatott a gondolat.

Eltelt három, négy, öt másodperc, és nem jött válasz. Hat, hét, nyolc másodperc. Csak a csend.

– Itt vagy? – kérdezte a kopasz.

– Igen – felelte a rekedt.

– Nos?

Újabb hosszadalmas, kínos hallgatás, melyet egy hisztérikus hang tört meg.

– Válaszolj már, baszd meg!

Egy nő!

Húsz-huszonöt évesnek tippelte a hangja alapján.

– Bocsánat, nem akartalak felébreszteni – mentegetőzött, remélve, hogy reakcióként kap valami információt.

– Ébren voltam – mondta a nő.

A hang szemből jött, de nem abból a magasságból, ahonnan a rekedtes hangú férfi hangja, hanem lejjebb.

A földön fekszik?

Kínos csend, melyet ismételten a nő ingerült felcsattanása szakított meg.

– Válaszoljál már a kurva életbe! Ne kéresd magad!

Ismét lassan vánszorogtak a másodpercek, mire a rekedt végre beszélni kezdett.

– Az van, hogy nem emlékszem. Félig alszom még, majd ha teljesen felébredtem, akkor elmondom a véleményem. Ezer dolog kavarog bennem és hasogat a fejem. Bírjátok ki a véleményem nélkül!

A férfi könnyed, csevegő hangnemben beszélt, nem bocsánatkérően, inkább flegmán, majdhogynem kiosztva a többieket, amiért kérdezősködnek.

Csend telepedett rájuk. A kopasz visszatért a saját gondolataihoz.

Ki a csaj? Szerető? Kurva? Barátnő? Feleség? És a pasas? Nem ismerős a hangja. Nem emlékszik... Ő sem emlékszik. Leittuk magunkat?

Felemelte a tenyerét, és belelehelt, majd beszívta az orrán a kifújt levegőt. Semleges szag, nem kellemetlen, leginkább olyan semmilyen.

Összegyűjtötte a szájában a nyálát, és lenyelte. Nem érzett alkoholos ízt, vagy bármi olyat, amit felismert volna.

Elege lett, tapogatózni kezdett, hogy felkapcsolja a falilámpát. Nem talált kapcsolót.

Lendületesen kiugrott az ágyból.

A padló nem ott volt, ahol várta, hanem jóval mélyebben. Nem számított a zuhanásra, amikor földet ért, megroggyant a lába, előreesett, a kezén támaszkodott meg.

Ebben a pillanatban jött rá, hogy emeletes ágyon feküdt, méghozzá felül.

Felállt, karját előrenyújtva lassan elindult a hűvösség felé.

Két lépést tett meg, kezei beleütköztek valamibe.

Henger alakú, hozzávetőleg négy centiméter átmérőjű fém, vas vagy acél. Megmarkolta, erősen, megrángatta, de meg se rezdült.

Tovább tapogatózott. Még több rudat talált.

Rács... Ablakrács?

Tapogatózva bal felé indult el a rács mentén, mígnem beleütközött az ágyába, amiben aludt, azután a rács mellett, előrenyújtott karral megindult a másik irányba, ahonnan a rekedtes hangú beszélt.

Emeletes ágy.

– Itt vagy? – kérdezte.

– Itt, öreg – felelt a rekedt egészen közélről.

Érezte a leheletét.

Ez nem alkohol, inkább ételszag lehet. Valaki nem mosott fogat.

Fémes csattanás, majd fellobbant egy öngyújtó kékes lángja.

Volt még egy emeletes ágy, lejjebb, a ráctól távolabb, a falnak tolva, egyvonalban azzal az ágygal, ami előtt a kopasz állt, és amin a másik férfi feküdt.

Úgy itták magukba a fényt, mint szomjazó a vizet. A gyér fény felfedett néhány apró részletet, melyek sokat jelentettek.

Az öngyújtós lemászott az ágyról. Fél fejjel magasabb volt a kopasznál, és jóval nagyobb darab. A fény durva, brutális arcvonásokon táncolt.

– Egy – szólalt meg az ismeretlen pasas, erős, éles hangon. Elindult előre, világított, kereste az újabb arcot.

A rekedt széles orrú, fekete bőrű, kötött sapkát viselő fickó volt, hanghordozásához illő arckifejezéssel vigyorgott.

– Kettő.

A brutális leguggolt, bevilágított az alsó ágyra, ahol alacsony, vékony nő üldögélt, felhúzott lábakkal. Idegesen pislogott a fénybe, zilált, kócos hajától alig látszott az arca.

– Három – folytatta a számolást az öngyújtós férfi, és ment tovább.

Elsétált a rács előtt addig az ágyig, amin a kopasz aludt. Az alsó ágyon magas, karcsú, szép arcú nő ült a falnak dőlve.

– Négy – számolt az öngyújtós, és már ment is tovább.

Két és fél méter magas, négy méter széles, hat méter hosszú helyiségben voltak. Két oldalt két-két emeletes ágy állt a falnak tolva. A szoba egyik végét rács zárta, melyen túl sötét, fénytelen folyosó futott, másik végében asztal, három szék, polcos szekrény, mosdó, fém vécészsze.

– Öt – fejezte be a számolást a brutális, a saját arca elé emelve az öngyújtót, hogy lássa mindenki. – Öten vagyunk. Három férfi, két nő. A kopasz és a fekete nem emlékszik semmire, ahogyan én sem. A két csaj? Fogadásom lenne rá, hogy ők sem.

A zilált nő megrázta a fejét.

– Sajnos én sem emlékszem semmire – vallotta meg a szépség.

– Ez több, mint elgondolkodtató – beszélt a kopasz, nekidőlve a rekedtes hangú, fekete férfi ágyának. – Öten vagyunk összezárva, a közös bennünk, hogy egyikünknek sincsenek emlékei. Az első ötletem az lenne, hogy balesetünk volt, és megsérültünk.

A brutális arcú lassan, vészjósló hangon mondta:

– Ez nem kórház. Ez börtön.

2.

A brutális arcú, megtermett férfi a zárka végében, a falhoz tolt asztal előtt állt meg. A pislákoló fényben végignézte az asztallapra kipakolt tárgyakat.

– Fém tányér, fém bögre, villa, kanál, konzervek. Egy pakli kártya, összetekert madzag – odébb lépett, a polcos szekrénynél kezdett vizsgálódni. – Négy csomag valami, papírba és nejlonba bugyolálva – jelentette be.

Az egyik csomagot az asztalhoz vitte, feltépte az oldalán, hogy lássa, mi van benne.

- Gyertya. Egy, kettő... négy... hat, hét... kilenc darab.
- Négy csomag gyertyánk van? – ment közelebb a kopasz.

A brutális visszatért a szekrényhez, megtapogatta a többi csomagot.

- Négy csomag gyertya – mondta. – Harminchat darab.
- Miért van ennyi? – gondolkodott hangosan a kopasz.

A brutális arcú elkezdett meggyújtani néhány gyertyát.

A zilált, fiatal nő az ágyán kuporogva, kinézett a folyosóra, ahonnan fekete hűvösség áramlott be. Zavarta ez az ásító sötétség.

Három gyertya égett az asztalra kirakva. Saját megolvadt viaszukkal tapasztották őket a durva, lakkozatlan deszkákra.

A brutális leült az egyik székre, a konzerveket nézegette, mintha valami értékes információt keresne a címkéken, de azokon csak fehér öntapadós matricák voltak, egyetlen szóval, ami elvileg azt mutatta, hogy mi van bennük.

Az eredeti címke talán leázott. Vagy direkt leszedték?

Fel sem nézett, úgy szólt a többieknek.

- Gyertek ide!

A karcsú, szép arcú nő felkelt az ágyról, és az asztalhoz sétált. Még ebben a szegényes, sárga fényben is olyan benyomást keltett, mint valami királynő. Leült a brutális arcútól távolabbi székre, illedelmesen keresztbe tette a lábát.

A fekete leugrott a felső ágyról, nagyot nyújtózott. Elégedetten állapította meg, hogy ő a legnagyobb a csapatban. Még a vastag felsőruhában is jól látszott, milyen elképesztően izmos.

Az alsó ágyról előbújt a zilált nő, egy pillanatra megállt a férfi mellett. Legalább két fejjel volt alacsonyabb nála. Ijedten sietett az asztalhoz a fénybe, és leült az utolsó székre. A fekete mosolygott, tetszett neki a jelenet. Elindult a többiek felé.

- Jól összejöttünk – állapította meg vidáman. – Együnk, éhes vagyok!

– Nem nyúlunk a készlethez – jelentette be a brutális. – Ha azzal kínoznak minket, hogy nem kapcsolnak lámpát, hogy gyertya mellett vakoskodjunk, rendben, ebbe nem lehet belehalni. Az éheztetés más. Valaki előbb-utóbb hoz majd enni. A saját készletünket végső esetre tartogatjuk, csak akkor nyúlunk hozzá, ha nincs más választásunk.

– Akkor az most van – mosolygott az izomkolosszus, és nyúlt az egyik konzervért. – Ennem kell, lement az energiaszintem.

Energiaszint, figyelt fel a különös szóra a kopasz.

– Nem! – emelte fel a hangját a brutális, és ráfogott arra a konzervre, amit a másik férfi próbált elvenni. Felnézett, összetalálkozott a tekintetük. – Majd, ha éhezünk, akkor. Addig nem!

- Én éhezem, öreg! – vigyorgott a fekete, és elvette a marhapástétomot.

– Csak éhes vagy, az éhezés más – állt fel a brutális arcú, és kirántotta a másik kezéből a dobozt.

Az izomkolosszus majdnem megütötte, de visszafogta magát. Úgy gondolta, méltatlan lenne ilyen semmisség miatt verekedni.

– Elárulnád, hogy mikor szavaztunk meg téged főnöknek? – kérdezte kihívóan.

– Hagyd ezt abba! Össze vagyunk zárva a sötétbe, a nevünkre sem emlékszünk, szerinted most arra van szükség, hogy egymásnak menjünk? – szegezte neki a kérdést a brutális arcú.

– Miért, te talán tudod, mire van most szükség? – kérdezett vissza a fekete. – Most mondtad, hogy a nevünkre sem emlékszünk, hát akkor? Mit bohóckodunk itt? Mi értelme van? Amíg nem emlékszünk semmire, nem tudunk semmit!

– Ez nem olyan biztos – szólalt meg a kopasz. Kellemes, barátságos hangja volt, olyan, ami azonnal bizalmat ébreszt az emberben. – A logika azért még létezik. Ha csak egyedül lennék itt, ha egyedül ébredtem volna arra, hogy semmire nem emlékszem, túltenném magam rajta, elütném valamivel az időt, és várnám, hogy visszatérjenek az emlékek. De öten vagyunk itt, és egyikünk sem tud visszaemlékezni a saját nevére sem! Lehetséges, hogy pillanatokon belül szétfoszlik az amnéziánk, és az is lehetséges, hogy soha nem fog.

Az utolsó három szótól szinte sokkot kaptak. A brutális arcú fickó visszaereszkedett a székére, a fekete hátrébb lépett, leült a legközelebbi ágyra, arra, aminek felső részén a brutális aludt korábban. Magában káromkodott. Már nem érdekelte az evés.

A beálló, nyomott csendben a zilált nő lopva elnézte a társait. Zavarta a felállás, ráadásul mindhárom férfi elég vadnak nézett ki, még a kopasz is, aki kisebb ugyan a többinél, de kisportolt, és abnormálisan higgadt. A másik nő csodaszép volt, ez azonnal kisebbrendűségi érzéssel töltötte el. Gyűlölte ezt a típust, aki mindent tálcán kap az élettől, csak azért, mert ilyen szerencsés alkattal született. Aztán váratlanul aprócska megnyugvást talált abban, hogy a másik nő ilyen gyönyörű: ha a férfiak bevadulnak, a szépséget fogják megerőszkolni, és nem őt. Vagy nem őt elsőnek.

– Meg aztán azzal is számolnunk kell, hogy esetleg van köztünk valaki, aki mégis emlékszik, de úgy tesz, mintha őt is sújtaná az amnézia, hogy emlékei által előnyre tegyen szert – folytatta a kopasz, egyre nyugtalanítóbb ötletekkel előállva. – A másik lehetőség az, hogy valaminek következtében mindannyian elvesztettük az emlékeinket, ugyanakkor, ugyanott. Ezt még el tudom képzelni. De azt már nem, hogy ugyanabban a pillanatban nyerjük vissza őket! Aki előtt elsőként nyílik meg a múlt, az óriási előnyre tesz szert a többiekkel szemben.

– Milyen előnyre? – kapta fel a fejét az izomkolosszus.

-
- Miért tenne ilyet valaki? – kérdezte a zilált nő.
- Vakok közt félszemű a király – mosolyodott el a kopasz. – Milyen előnyre? Nem tudjuk, mert elfelejtettük. Miért tenne ilyet valaki? Nem tudjuk, mert elfelejtettük.
- Mindenki feszült, csak te nem – jegyezte meg a fekete. – Mi ennek az oka?
- Ez nekem is feltűnt már – tette hozzá a kócos nő.
- Talán csak ilyen a természete – szólalt meg a szépség. Maga sem tudta, miért kelt a kopasz védelmére. Volt köztük valami, de elfelejtette? Vagy csak azért, mert neki meg olyan a természete, hogy védelmébe vesz másokat?
- Előregondolkodom, elmélkedem, hogy miből mi lesz vagy lehet, mi mire utal vagy utalhat, de talánokra nem vesztegetek érzelmeket. Annyit tudok, amennyit ti. Tudom, hogy börtönben vagyok, tudom, hogy nincs áram, tudom, hogy... – a kopasz abbahagyta a felsorolást, és felállt. – Miért gondoljuk, hogy nincs áram?
- A brutális arcú is felemelkedett, felkattintotta az öngyújtóját, elindult, hogy villanykapcsolót keressen. Nem talált egyet sem.
- A rácson kívül van, a folyosó végén – mondta a zilált, és maga is elcsodálkozott rajta, hogy milyen határozott.
- Most elárultad magad! – pattant fel a fekete, de csak félig gondolta komolyan.
- Mi? Én? Nem! Csak ez a logikus... – magyarázta a nő, a végére lehalkítva a hangját. – Nem tudom, mi a logikus. Csak... megérzés, női intuíció. Hagyj békén!
- A brutális arcú a rácsnál állt, két rúd között kinyújtotta a karját, remélve, hogy valaki meglátja az öngyújtó fényét és mond valamit. De nem szólalt meg senki.
- Ezt inkább ne! – állt fel a zilált idegesen. – A nyakunkra hozod őket!
- Kiket? – kérdezte a brutális, anélkül, hogy megfordult volna.
- Ez... csak... úgy kiszaladt... – kapta a kezét a szája elé a kócos nő. Felállt, az asztal és a polcos szekrény közé húzódott vissza, hogy a legtávolabb legyen a rácstól.
- Beszélj már végre! Mit tudsz? – csattant fel az izomkolosszus. Most már tényleg úgy érezte, hogy az idétlen csaj tud valamit, amit elhallgat. Dühítette a gondolat, hogy valaki a bolondját járattja vele, és magában röhög rajta. Ebben a pillanatban az is eszébe jutott, hogy kamerák vannak elhelyezve a cellában, és egy csomó ember azon kuncog valami szobában, hogy ő milyen ostoba. – Kamerák is vannak? Igen? Röhögnek rajtunk? Kurva vicces, mi? – elvette az asztról az egyik gyertyát és elkezdett kamerák után kutatni.
- Kamerák? – kérdezte a brutális arcú a kopaszra nézve. – Lehetséges?

– Lehetséges – bólintott a kopasz. – De miért kérdezed ezt tőlem? Én sem tudom.

– De te vagy az, aki gondolkodik – adta meg a választ a nagydarab férfi. Eljött a rácestól, az öngyújtóját a feje fölé emelve kereste a kamerákat.

– Hagyjatok békén! Semmit sem tudok! Csak próbálok életben maradni! – hadarta a zilált nő, majd összekuporodott a fal mellett és zokogni kezdett.

A szépség végignézett az asztalon, hátha talál valamit, amit odaadhatna a sírdogáló nőnek, és ami megnyugtatóna, de nem talált semmit. Felkelt a székről, elindult a zilált felé, közben azon gondolkodott, hogy mit mondhatna neki.

A kopasz elvette az egyik gyertyát, hogy jobban szemügyre vehesse magát. A kezét nézegette a gyér fényben. Nem volt nagy, durva keze, se hosszú, vékony ujjai, se tompa, rövidek. Csak olyan közönséges. Egyetlen heget látott a bal mutatóujján; réGINEK tűnt, amennyire meg tudta állapítani. Fekete, kicsit kopottas színű zubbonyt viselt, ami vastag anyagból készült, oldalt két nagy zsebbel. Sötétkék, vastag farmernadrág volt rajta, a lábán bakancs. Felhúzta a nadrágja szárát, azt remélve, hogy talál valami írást a bakancson, és talált is: jobb oldalt, a száron apró címke, rajta a Gore-Tex felírat, a nyelven a HAIX szót olvasta, csupa nagybetűvel. Alatta volt még valami írás, de elkopott.

Döbenten konstataálta, hogy az amnézia mennyire lelassította a gondolkodását, mert mindenre tátott szájjal bámul, mint egy újszülött. Csak most jutott el odáig, hogy elkezdje végignézni a zsebeit, hátha talál bennük személyes holmit, vagy bármit, amin el tud indulni.

A zubbonya bal zsebére csapott rá elsőként, hogy érezze, van-e benne valami. Volt: szögletes, lapos, nem tudott rájönni, mi lehet. Kivette.

Jegyzetfüzet!

Mohó érdeklődéssel lapozott bele. Tizenegy név volt felsorolva az első oldalon.

– Mit találtál? – jött közelebb a brutális arcú.

– Egy füzetet, nevek vannak az elején. Csak nevek, nincs mellettük semmi megjegyzés, de három név át van húzva.

A bejelentés annyira érdekesnek hangzott, hogy a zilált nő is abbahagyta a sírást, és feszülten hallgatta, mit fog még mondani a férfi.

A kopasz átlapozta a füzetet: csak az első néhány oldalon volt írás, de nem tudta értelmezni a szöveget, ezért visszatért a nevekre. Eddigre a többiek leültek a székekre vagy a legközelebbi ágyra.

– Felolvasom, figyeljétek magatokat, hátha valamelyik elindít bennetek valamit! – mondta a kopasz, majd reakcióra sem várva, lassan, tagoltan olvasni kezdett. – Marcus, Janet, Klaus, Lola, Howard, Iceman, Josephine, Kevin, Garrett, Lou, és Hellen.

A kopasz várt, nézte a többieket.

A zilált nő szólalt meg először.

– Én Lola vagyok.

– Emlékszel a nevedre? – lelkesült fel a kopasz, toll után kutatva belenyúlt abba a zsebébe, ahonnan a füzetet halászta elő, és talált is egy tollat. – Biztos vagy benne?

– Miért vagyunk itt? Vannak kamerák? Mi ez a hely? – faggatta a fekete.

– Nem tudom! Hagyjatok már! Én... ez... csak... ez csak egy név! Csak próbálok életben maradni! Csak egy név. Én olyan... Lola vagyok, olyan... lolás! Azt hiszem. Csak... érzés, csak egy érzés!

Csak próbálok életben maradni, ismételte magában a kopasz. A nő másodszor mondta ezt, pedig nem történt semmi.

– Most tök lényegtelen, hogy mit érzel! Mit tudsz, ez számít! – hadarta a fekete csalódottan.

– Jó, akkor én többé nem fogok megszólalni! – a zilált megint elsírta magát, és bár utálta a szépséget, hagyta, hogy átölelje, ezzel is kicsivel védettebbnek érezte magát.

– Ha nem tudunk semmit, akkor az érzések nagyon fontosak – mondta a szépség. Most meg ezt a hisztériát védte meg, maga sem tudta, miért.

Az izomkolosszus csak legyintett, elheveredett az ágyon, és becsukta a szemét.

– Ennek van értelme – jelentette ki a brutális arcú. – Válasszunk neveket! Még megszólítani sem tudjuk egymást. Olvasd fel!

A kopasz ismét felolvasta a névsort:

– Marcus, Janet, Klaus, Lola, Howard, Icedman, Josephine, Kevin, Garrett, Lou, és Hellen. A Klaus, a Kevin és a Lou áthúzva.

Meghaltak, gondolta a fekete, de nem mondta ki.

– Marcus – mutatott magára a brutális arcú. – Mostantól Marcus a nevem.

A kopasz elmosolyodott.

– Ez tényleg jó – bólogatott. Beírta a jegyzetfüzetébe: „Marcus – a durva fejű pasas”, azután: „Lola – idegeskedő spiné”.

– Icedman – nevetett az izomkolosszus, és felült. – Most komolyan! Totálisan egy Icedman vagyok, hát nem?

– Nincs ellenvetés – bólogatott a kopasz, és beírta: „Icedman – a fekete izomkolosszus”.

– Akkor én leszek Josephine – választott a szépség.

– Rendben – a kopasz beírta a füzetbe: „Josephine – a gyönyörű”. – Én pedig leszek... – újra átfutotta a névsort. – Garrett! – be is jegyezte: „Garrett – én, a kopasz”.

– Lola, Josephine, Icedman, Garrett, Marcus – mutogatott végig magukon a brutális arcú, kimondva a neveiket.

Érezhetően megváltozott a hangulat a cellában. Már voltak neveik.

3.

Garrett letette az asztalra a jegyzetfüzetet és a tollat, majd sorban kiürítette a zsebeit: jegyzetfüzet, toll, egy levél gyufa, néhány darab egyforma radír, ezek voltak nála. A radírokon elmosolyodott.

Marcus követte a példáját, az ő zsebeiből öngyújtó, mérőszalag, és radír került elő. Josephine csak ragtapaszt és radírt talált magánál; Lola egy apró ceruzalámpát, ami nem működött, radírt, és hajcsatot; Iceman egy maréknyi radírt pakolt ki az asztalra.

– Roufus – olvasta le Garrett az egyik radír oldaláról az írást. – Mind ugyanolyan, ugyanakkora, ugyanaz a név. Ez azt jelenti, hogy egy készletből vettük ki az összeset, egy dobozból vagy tárolóból, amit valahol találtunk. A kérdés az, hogy miért?

Marcus felvette az egyiket, megnyomkodta, megszagolta.

– Mire lehet használni egy ilyet? – kérdezte magától. – Fegyvernek nem jó, hacsak nem gyullad meg vagy robban.

– Vagy mérgező – szólalt meg Lola.

– Az is lehet.

– Vagy... ellenszer – találgatott Garrett elgondolkodva.

– Meggyújtok néhány gyertyát, hogy jobban lássunk, azután mondom, mi lesz – jelentette be Marcus, és máris elkezdte meggyújtani az egyik gyertyát a megkezdett csomagból.

– Bocs, de miért parancsolgatsz itt nekünk? – kérdezte Iceman. – Soha nem beszéltük meg, hogy te leszel a boss. Inkább nekem kellene lennem, mert nyilvánvalóan én vagyok a legerősebb!

– A vezetés nem az izmoktól függ – vetette oda Marcus, miközben átszelte a cellát néhány hosszú lépéssel, és megállt a rács előtt. Leguggolt, csurgatott egy kis viaszt a földre, majd beletapasztotta a gyertyát.

– Az a boss, aki érvényt tud szerezni az akaratának – mondta Iceman határozottan.

– Azt sokféleképpen lehet – kapcsolódott be Garrett. – Maradjunk annyiban, hogy akinek jó ötlete van, az mondja ki.

– Jó, de vegyen vissza, mert nem tetszik ez a hangnem! – fordult Iceman Marcushoz, aki épp sétált vissza az asztalhoz az újabb gyertyáért.

Megállt a fekete előtt, néhány másodpercig szótlánul méregették egymást, majd a brutális arcú folytatta, amit megkezdett. Elvett egy újabb szál gyertyát, meggyújtotta, és letapasztotta a földre, pontosan a cella közepén, egy méterre a rácsból.

Josephine felállt, segített a férfinak kivilágítani a helyiséget. Néhány percen belül a teljes csomag, mind a kilenc darab gyertya pislákoló, sárgás fényt szórt szét, kísérteties árnyakat rajzolva a falakra és az emberek arcára.

– Mindenki üljön le arra az ágyra, amin felébredt – rendelkezett Marcus. – Feltételezem, hogy okkal aludtunk ott, ahol.

Lola és Josephine szó nélkül tették, amit a férfi mondott, Garrett érdekesnek találta, és sejtette, mire akar kilyukadni Marcus, ezért ő is megtette, amit kért. Icedan a homlokát ráncolta és tanácstalanul vonogatta a vállát.

– Komolyan nem értem, miért kell azt tennünk, amit mond – tekintetével Garrettet kereste, mintha ő tudná a választ.

Marcus megállt előtte,

– Értened nem kell, csak tedd.

Megint egymást méregették, és a hatalmas termetű fekete kezdte magát rosszul érezni a brutális arcú kemény tekintetétől.

– De nem teszem – mondta, hogy kimozduljon a számára kényelmetlen helyzetből, és olyanba vonja bele a másikat, amiről azt gondolta, hogy neki jobban kedvez.

– Utolsó lettél – állapította meg Marcus, és elfordult, odament Lolához.

– Utolsó? Miben utolsó? Én első vagyok! – nevetgélt Icedan.

– Kutasd át az ágyadat! Nézz meg mindent, alaposan, semmit ne hagyj ki! – szólt a brutális arcú a zilált nőre, aki azonnal hozzálátott.

Lola a párnája alatt két levél gyufát talált, zsebre dugta őket. Semmi mást nem rejtett az ágy.

Marcus ezután Josephine-t szólította fel a kutatásra. A szépség cipzárral nyitható, szív alakú tokot talált, benne ollókkal, körömrészelőkkel és tizenkét ragtapasszal. Levette a cipőjét, végigtapogatta a lábujjait és a sarkát, mert az jutott eszébe, hogy sebes a lába, talán feltörte a cipő, de tévedett. Visszavette a lábbelit. Talált még egy fekete, vastag sálát, ezt hosszasan elnézegette, majd a nyakába kötötte.

Icedan azért sem akart utolsó lenni, ezért gyors mozdulatokkal felforgatta az ágyát.

– Semmi, baszd meg! – számolt be a végén csalódottan. – Nem hagytál semmit? Kifosztottál? Most te jössz, öreg! Rajtad a sor! Ragaszkodom hozzá! Valami azt súgja, hogy a te ágyad egy kincsesbánya, és ott vannak az én cuccaim is! Talán pénz van nálad? Egy nagy köteggel, mi?

– Ha így van, annak is van oka – mondta Marcus, a legcsekélyebb jelét sem adva annak, hogy a fekete vádjai bármit is jelentenének neki.

Nem akarta, hogy az izomkolosszus azt higgye, bármivel is irányíthatja, akár azzal, hogy az ellenkezőjét követeli annak, amit valójában akar. A kiszámíthatatlanság miatt kihagyta Garrettet, az ágyához lépett, lepakolta, sorban kirázta a párnát, majd a durva takarót is.

Amikor a matracot emelte meg, valami tompán puffant a földön. Icedan azonnal utána ugrott, hogy megnézzze, mi az, remélve, hogy valami olyat talál, amivel a másik fölé kerülhet, bizalmatlanságot ébresztve iránta a többiekben.

Az egyik letapasztott gyertya fényében két sötétkék, vastag pamut zokni fogott meg. Valami volt bennük, azokat kirázta a földre. Mindkettőben egy-egy hosszúkás, rúd alakú elem.

Mondania sem kellett, Lola előhalászta a ceruzalámpáját, de az sokkal vékonyabb volt annál, mint hogy ezek az elemek jók legyenek belé.

Marcus elvette a két zoknit és az elemeket. Próbált emlékezni, hátha beugrik valami róluk, de még mindig teljesen üres volt.

Mindketten felálltak, Marcus feldobta az ágyára a zoknikat, és Garrett elé lépett.

– Lássuk! – mutatott a kopasz ágyára.

Garrett módszeresen vizsgálta végig a párnát, a takarót, és végül felemelte a matracot. Valami volt ott, Marcus felkattintotta az öngyújtóját, és odatartotta fölé a lángot.

Egy kés, bőr tokba dugva.

– Hé! Miért van nálad kés? – kérdezte Icedan idegesen.

– Nem tudom – felelte Garrett. A késért nyúlt, a fekete réműlten fogott rá a fegyverre, most mind a ketten fogták. – Csak megnézem az asztalnál, hátha van valami írás rajta, ami információt ad a korábbiakról.

– Nem akarom, hogy kés legyen nálad! – sziszegte Icedan. Most kezdett komolyan megijedni, és ezt dühvel palástolta.

– Engedd el! – szólt rá Marcus. – Megvizsgáljuk az asztalnál, ott több a fény.

– Nem! Ez szépen nálam lesz! – jelentette ki az izomkolosszus felemelt hangon.

– Annak pontosan nulla esélye van, hogy nálad legyen – mondott ellent Marcus kihívóan.

Garrett elengedte a kést, hagyta, hogy a másik két férfi csináljon, amit akar. Marcus azonnal megragadta a fegyvert, és Icedannel rángatták, hogy melyiküknél legyen.

Garrett a rácshoz ment, lehajolt, elfújta a gyertyát, azután az egy méterre onnan letapasztottat is. Erre mindenki felfigyelt.

– Mit csinálsz? – kérdezte Icedan döbbenten.

– Túl hangosak vagyunk, elárul minket ez a zaj, hát legalább a fény ne leplezzen le – válaszolt a kopasz.

Ettől Icedan és Marcus is észhez tért.

Lola lemászott az ágyáról, és leült az asztal melletti egyik székre, mert az volt legtávolabb a rácstól. Josephine is az asztalhoz sietett, őt is idegesítette, hogy a folyosón teljes a sötétség, és bárki lehet ott kint. Ott ülhetett valaki egy széken, két méterre a rácstól, és egész idő alatt őket nézhette. Két méterre már semmivel nem tudtak elvilágítani.

– Oké, sajnálom, egyszerűen idegesít a kés, érted, öreg? – fordult Icedan Marcus felé. Most teljesen összeszedett volt, látszott rajta, hogy

tényleg bánja, hogy idáig fajult a helyzet. – Azt is nehezen viselem, ha megmondják, mit tegyek.

– Bármilyen van is kint, azt még annyira sem ismerjük, mint egymást – jegyezte meg Marcus.

Ez hatott, Iceman elengedte a fegyvert. Már nem nézett a brutális arcú szemébe, amit az behódolásként értelmezett, de nem az volt: a fekete a vállait figyelte, hogy lássa, ha támadni akar.

– Étel van az asztalnál, de vágóeszköz nincs – jelentette be Josephine.

A kés léte kapott egy egyszerű, elfogadható és mindenekfelett békés magyarázatot, ami érezhetően megnyugtatót mindenkit.

Marcus a többiek tekintetétől kísérvé szemügyre vette az eszközt, az asztalon álló három gyertya fényében.

Ragasztószalaggal körbetekert nyél, körülbelül tizenöt centis, hegyes penge, melyből nagyjából középen kitört egy apró darab.

– Fendley, Egyedi Kések és Bőrök, ez van a pengére írva. Más szöveg nincs, szám sincs. Eltört a nyél, ezért lett ragasztószalaggal betekerve. Talán csak a nyél fa borítása repedt meg – Marcus óvatosan megtapogatta a pengét – Elég éles.

– Fendley – ismételte Lola halkán. Semmi nem jutott róla az eszébe. Elfordult, a folyosót nézte. Egyre jobban idegesítette, hogy kint sötét van.

Garrett újfent rácsodálkozott, hogy mennyire le vannak lassulva szellemileg, mert evidenciák sem jutnak eszükbe sokszor. Az amnézia az intelligenciájukat is lecsökkentette. A rejtély egyre csak nőtt, egyre több volt a kérdés, miközben válasz semmire sem érkezett.

– Nézzük meg az ágyak alatt – javasolta, enyhe cinizmussal a hangjában, amiért eddig nem jutott eszébe, pedig talán egy egész óra is eltelt azóta, hogy felébredtek. Talán kettő is.

– Jó ötlet – nyugtázta Marcus, és már ment is az ágyához, hogy benézzen alá.

Lola és Iceman ahhoz az ágyhoz sietett, amin felébredtek, Josephine meg ahhoz az ágyhoz, amin Garrett-tel ébredt. Olyan magától értetődő természetességgel tekintették ezeket az ágyakat „saját ágynak”, mintha minden kétséget kizáróan a tulajdonuk lenne, mintha a saját lakásuk lenne, privát kis sziget egy olyan helyen, ahol senkinek nem jut magánélet, csak képzeletben.

– Kezdem én – mondta Marcus, letérdelt, és benézett az ágya alá. Az öngyújtójával világított magának, szabad kezével már nyúlt is be, és húzta ki, amit talált.

– Mi van ebben? – térdelt le Iceman érdeklődve a brutális arcú ágya alól előkerült három ötliteresnek saccolt kanna mellé.

Egy csurig volt, egy félig, egy teljesen üres. Marcus lecsavarta az egyik kupakot, beleszagolt, majd megízlelte.

– Víz – jelentette ki.

Garrett a mosdóhoz ment, megtapogatta, teljesen száraz volt. Megnyitotta a csapot, de egy csepp sem jött ki rajta.

– Innen nem folyik semmi – tájékoztatta a többieket. Lehúzta a vécét, de abban sem volt víz.

– Ez igen, basszátok meg, vizet sem adtok? – csattant fel Iceman, ezúttal visszafogott hangon.

– Nincs áram, nincs étel, nincs víz – sorolta fel Josephine csendben, inkább csak magának.

– Nagyon a bögyükben lehetünk – tette még hozzá Iceman.

– Nézzük a ti ágyatokat – fordult Marcus Josephine-hez, és átadta az öngyújtóját a nőnek.

A szépség letérdelt, hogy beleshessen, a feneke elragadóan domborodott ki, ami még ebben a feszült és rejtélyes helyzetben is megtette hatását, mindhárom férfi elismerően jegyezte meg magában, hogy milyen jó a csaj.

Josephine benyúlt, ráfogott egy kopottas hátizsákra, és kirántotta az ágy alól.

– Hú... – szaladt ki Lolából.

Mindannyian körbeguggolták a zsákot. Marcus visszavette az öngyújtóját, a szépség pedig kibontotta a csatokat, és kipakolta a földre, amit talált.

Zsebkés, egy guriga madzag, konzervnyitó, két kacsapástétomos konzerv, három levél gyufa, és egy műanyag ételes doboz, tele radírral.

Marcus kézbevette egy radírt.

– Mire kell ez nekünk ekkora tételben?

Iceman a homlokát dörzsölte. Aztán észbekapott.

– Most mi jövünk! – mondta, és az ágyára mutatott.

Marcus átadta Lolának az öngyújtóját, aki azonnal a földre vetette magát, és munkához látott.

– Itt is van egy... két kanna – jelezte, és ahogyan mondta, már rántotta is ki az ágy alól a kannákat.

Az egyik tele volt, a másik háromnegyedig. Iceman és Marcus megnézték, mi van bennük: teára tippeltek, de nem szívesen ittak volna bele.

– Más valami? – kérdezte a fekete kissé csalódottan.

– Aha! – a zilált nő elég vékony volt ahhoz, hogy bekúszhasson az ágy alá, és be is kellett bújni, hogy elérje, ami egész az ágy lábához csúszott. Amikor visszatért, még kócosabb volt, mint előtte. Kisméretű vászontáska volt a kezében, olyan, amelyet derékra vagy vállra vesznek az emberek.

Marcus szó nélkül átvette, leguggolt, öngyújtója fényében kipakolta a tartalmát a földre.

Olló, tompa, recés élű kés, három kanál, konzervnyitó, és egy pakli kártya.

Iceman lecsapott a kártyára.

– Hát unatkozni nem fogunk – mondta kajánul.

– Pénz nincs senkinél – szólalt meg Josephine elgondolkodva. A kezét, az ujjait nézte, megérintette a fülcimpáit, a hajába túrt, végigsimított a nyakán. – Nincs óránk, ékszerünk, személyes tárgyaink.

Garrett is végignézte magát, és egy bólintással megerősítette, amit a szépség mondott. Marcus, Lola és Iceman követték a példát. Náluk sem volt semmi személyes.

Mindent, amit találtak, az asztalra raktak, Marcus, Garrett és Josephine ültek a székekre, Iceman az egyik alsó ágyra, Lola a fal mellé kuporodott az asztal mellé, hogy a lehető legtávolabb legyen a rácstól és a sötétén ásító folyosótól.

– Ez a készletünk – bökött állával a brutális arcú az asztalra pakolt tárgyakra, amit zsebeikben, ágyaikban és az ágyaik alatt találtak. – Mit mond ez nektek? Mert nekem semmit.

Iceman sóhajtva ingatta a fejét.

Josephine-nek sem volt ötlete, de azért próbálkozott.

– Nincs pénzünk, személyes tárgyaink, tartalék ruháink, tisztálkodó szer... – sorolta.

– Ez egy börtön, kint tisztálkodunk, a személyes tárgyainkat meg elvették, amikor... – kezdte Marcus, de abba kellett hagynia, mert Lola felpattant, zihálva lerángatta az egyik viaszba tapasztott gyertyát az asztról, a rácshoz szaladt, és kihajította az égő gyertyát a sötét folyosóra.

A gyertya a szemközi falról pattant le, gurult egy kicsit, és megállt, túlságosan messze ahhoz, hogy kinyúlva megszerezhesék.

Nem volt ott senki.

Világoszöld kő, némi por – semmi mást nem világított meg a gyertya pislákoló fénye.

Lola lassan visszafordult, tétova lépésekkel indult a többiek felé.

– Úgy éreztem, hogy valaki bámul – mondta halkan.

Ahogy lassan sétált a rácstól az asztalig, elhaladt az ágyak között. Garrett felfigyelt erre, felegyenesedett, a nő megtorpant a cella közepén, és hátraperdült, mert azt hitte, a kopasz férfi látott valamit a folyosón, de tévedett.

Garrett elvette az asztról az egyik gyertyát, kinyitotta a jegyzetfüzetét és újra átfutotta a neveket.

– Marcus, Janet, Klaus, Lola, Howard, Iceman, Josephine, Kevin, Garrett, Lou, és Hellen. A Klaus, a Kevin és a Lou áthúzva. Ebben a cellában nyolcan férünk el, tizenegy nevünk van, mi öten vagyunk. Tizenegyből három, az nyolc. Három ember hiányzik.

– Pontosabban hat ember – mondta Marcus elgondolkodva. – Három áthúzza, és itt még elférne három.

– Igen, így van – helyeselt Garrett.

– Lehet, hogy nem is a mi neveink – szólalt meg Lola nagyon halkán.

A kopasz rábólintott, ez is benne volt a pakliban. Rámutatott az üres ágyra.

– Ránézésre nincs ott semmi, nem használta senki, de nem vizsgáltuk még át.

Marcus felállt, egy pillanat alatt felforgatta az ágyat, de semmit nem talált. Lola már nyúlt az öngyújtóért, amint megkapta, levetette magát a földre, és bevilágított az ágy alá.

– Kurva életbe! Itt valami rohadt nagy csomag van – szólt ki fojtott hangon.

Marcus letérdelt, előrehajolt, szinte teljesen a földre kuporodott, és belesett. Benyúlt, próbálta kihúzni, de nem tudta. Még kétszer megpróbálta, de nem ment.

– Majd én – ajánlkozott Iceman.

A brutális arcú szó nélkül félreállt, átadva a helyet, elismerve ezzel a fekete fizikai fölényét.

Iceman úgy érezte, most eljött az ő ideje, végre bizonyíthat. Leguggolt, benyúlt az ágy alá, ráfogott a csomagra, és meghúzta. Bármit pakoltak is bele, súlya az volt. Majd megszakadt, mire kiráncigálta félig, de nem jött jobban. Lola bemászott az ágy alá, hátha be van valamibe akadva, de semmit nem látott. A három férfi együttes erővel sem tudta kihúzni.

– Mi a fasz ez? Beton van benne? – méltatlankodott Iceman.

– Talán le van ragadva – vélekedett Garrett, más ötlete nem volt. – Rakjuk odébb az ágyat!

– Ki az a barom, aki leragasztja a csomagot? – ráncolta a homlokát Iceman, és megragadta a súlyos fémkeretes ágyat, átemelte a földön lapuló Lola feje felett, és kitette a szemközti ágy elé. Igen elégedett volt az erejével, úgy gondolta, innentől fogva Marcus is egy kicsit vissza fog venni az arcából.

De az öröme hamar elmúlt, amikor gyertyák és egy öngyújtó fényében szemre vételezték a földhöz tapadt csomagot. A csomag majdnem olyan hosszú volt, mint egy ágy, körülbelül hetven centi széles, és negyven centi magas. Iceman hátrahőkölt.

– Nézzétek, bármi is van benne, az kurvára nem jelent jó! Ez egy zárka, mi a fasz lehet egy ekkora csomagban? Ez nem jó, ez nagyon nem jó! – hadarta elcsukló hangon.

– Igazat kell adnom – sóhajtott Marcus, és a folyosó felé fordult, ahol még mindig pislákol a gyertya.

– Bontsuk ki – javasolta Garrett. – Lehetséges, hogy minden válasz ott van benne. Hol a kés?

Marcus feleszmélt, nála volt utoljára. Az asztalra nézett, de ott nem volt, aztán tekintete a polcos szekrényre siklott. Már emlékezett, azért tette oda, hogy ne idegeskedjenek miatta.

Garrett követte a tekintetét, meglátta a fegyvert, már ment is érte. Azután kivont pengével letérdelt a csomag mellé, és elkezdte módszeresen lefejni. Vastag nejlon, több rétegben, alatta vastag, durva takaró, több rétegben.

– Mit csomagolnak be így? – kérdezte Josephine. El sem tudta képzelni.

– Ha puska, az baj – mondta Icceman. – Az baj.

– Vagy egy hulla – suttogott Lola.

– Ha az, akkor tényleg rábasztunk – bólogatott Icceman hevesen.

Még néhány vágás, és olyan szag szabadult ki a csomagból, hogy rosszul lettek tőle. Nem is kellett teljesen kibontaniuk, tudták, hogy mi van benne.

– Ez egy hulla, baszd meg, egy hulla! – Icceman úgy érezte, menten összeroppan. – Soha nem jutunk ki innen, nem látjuk a napfényt többé! Bassza meg...

Josephine is elhúzódott, most először kezdett ő is szétesni. Az asztal távolabbi végében ült le az egyik székre, a sálát a szája elé húzta, hogy ne hányja el magát. Lola sírt. Marcus nagyot sóhajtott. Ez már kezdett neki is túl sok lenni.

– Ez tényleg nem jelent jót – szólalt meg fakó hangon.

Csak Garrett nem szólt semmit. Összehúzott szemekkel meredt a csomagra. Valami kezdett összeállni előtte.

Marcus vette észre először.

– Mire gondolsz? – kérdezte feszülten.

Garrett lassan felnézett rá, majd felegyenesedett.

– Azt hiszem, már értem – mondta vontatottan, ami olyan erővel hatott, hogy még Lola is abbahagyta a sírást. – Szökni akartunk. Ma. Most.

– Nincs áram, a sötétség eltakar – szalad ki Josephine száján, mintha valami régi mondóka egyik sora lenne.

– Minden csendes, sehol senki – vette át a szót Icceman.

Marcus lenézett a csomagra.

– És valaki ki akart szállni – fejezte be a gondolatot.

4.

Amennyire sikerült, Garrett visszahajtogatta a levagdosott takaró- és nejlonrétegeket, hogy meggátolja a bűz terjedését, de már beitta magát mindenhová. Legalábbis úgy érezték. Icedan visszatette az ágyat a helyére, a hulla fölé, azután próbáltak úgy tenni, mintha mi sem történt volna, hátha mindjárt jön valaki, és benéz.

A percek lassabban vánszorogtak, mint amit el tudtak képzelni. Legalább egy órának érezték, de tíz perc sem telt el.

– Bontsuk ki teljesen – szólalt meg Garrett, kimondva mindannyiuk rémálmát.

Lola a párnájára hajtotta a fejét, úgy ismételte:

– Nem! Nem! Nem!

– Mit akarsz nézni egy hullán? – kérdezte Icedan, miközben felült az ágyán, Lola felett.

– Valószínűleg mi végeztünk vele, vagy behozták, amíg aludtunk – találgatott Marcus. Leugrott az ágyáról a földre.

– Miért hozták volna be? Minek? Ki találta ki ilyesmit, ki az az elmebeteg, aki... – sorolta Icedan, de hirtelen elhallgatott. – Valaki nagyon pályázik ránk. Elzárták a vizünket, kikapcsolták az áramunkat, ki akarnak készíteni minket!

– Behozhatták – foglalta össze Marcus. – Bontsuk ki.

– Nem! Nem! Nem! – hajtogatta Lola párnába temetett arccal. – Csak ezt éljem túl! Csak még ezt!

Garrett és a brutális arcú megragadták az ágyat és félretették, nem várták meg, amíg a fekete eldönti, hogy segít-e nekik, vagy sem. Marcus meggyújtotta a gyertyákat, amiket korábban a kopasz elfújt, és letette őket a földre a csomag mellé, úgy, hogy valamennyi kis fényt adjanak az öngyújtóján kívül is. A kopasz nekilátott a munkának, módszeresen fejtette le az anyagot a testről.

Josephine az ágyán ülve nézte a folyamatot. Egy pillanatra olyan érzése támadt, mintha valamilyen különös vallási szertartást látna.

Lola abbahagyta a kántálást, és a rácson túl a folyosót bámulta. Icedan próbált nem odanézni, de újra és újra odatévedt a tekintete. Josephine orrára húzta a sálját, és még a két tenyerét is rátette a sálra, hogy ezzel is védje magát a szagtól.

Marcust is megviselte az éktelen bűz, néha elfordult egy pillanatra. Nem szívesen térdelt a tetem mellett, de nem engedhette meg magának, hogy meghátráljon.

Garrett még néhányszor belevágott a vastag, vértől megkeményedett takaróba, és közben maga is elcsodálkozott azon, hogy milyen jól használja a kést, és mennyire nem zavarja a szag.

Én öltem meg ezt a szerencsétlent? Vagy orvos vagyok, ezért tudom ezt csinálni?

Végre feltárult az arc. Marcus közelebb hajolt, előrenyújtotta a kezét, hogy jobban megvizsgálhassák az öngyújtó és a gyertyák fényében.

– Nem ismerem – mondta ki. – Nem emlékszem.

– Én sem – bólogatott a kopasz. – Férfi, fehér, negyven, és ötven között.

Garrett megpróbált a tarkó alá nyúlni, hogy kitapogassa, van-e ott valami, fekszik-e valamin a test, amikor váratlanul úgy érezte, túl könnyen mozdul a fej, és a keményre száradt hajba markolva felemelte azt.

– Levágták a fejét – suttogta Marcus, és fel kellett állnia, mert úgy érezte, mindjárt elhányja magát. Kiment a cella közepére húzott ágyhoz, leült rá, remegtek a lábai. – Ez nem szökés – kezdte, nagyot nyelt, majd folytatta. – Ha valaki útban van, hasba szúrom, vagy torkon, de nem vágom le a fejét!

Lola összekuporodott az ágy sarkában, majdnem a rácsnál, fejére húzta a takaróját, hogy elszigetelje magát a szörnyűségektől.

Iceman lemászott felülről, megragadta a rácsot, és néhányszor megrángatta, de meg sem mozdult. Szavakba önteni nem tudta, mennyire nem akart itt lenni. Az egész teste fájt, eltorzult arccal ingatta a fejét, úgy érezte magát, mint aki egy fél másodperces figyelmetlenség miatt jóvátehetetlen katasztrófát okozott, és az élete nagy terveiből soha nem valósulhat meg semmi.

Josephine hasonlóképpen érzett, mint Iceman, csak őt nem mardosta megfoghatatlan bűntudat, neki csak mintha máshol kellene lennie, és eltévedt, mert rossz felé fordult valahol.

Garrett csak dolgozott tovább, hajtotta a kíváncsiság, a tudásvágy. Már a mellkasnál járt, onnan fejtette le a nejlont és a takarót, amibe a hullát bugyolálták. Vastag farmerből készült kabát volt a holttesten, sötétkék, alatta ing, piros, kék, fekete színű csíkokkal. Három perccel később a mellkas aljához ért, és előbukkant valami, egy markolat, amit elsőre ugyanolyan késnek gondolt, mint amelyet az ágyában talált, de hamarosan kiderült, hogy nem kés.

Marcus csak annyit vett észre, hogy a kopasz felegyenesedik, és valami hosszúkas dolgot nyújt felé. Hirtelen azt hitte, az áldozat karja. Nem szívesen vette volna el, de már így is zavarta, hogy Garrett előnyre tett szert a többiek szemében, ami a tekintélyt illeti, és nem rombolhatta tovább a saját megítélését, hát átvette azt a valamit.

Nem emberi testrész volt az, hanem egy fegyver, hosszú, nehéz, vastag, bőr tokban. Ráfogott a markolatra és előhúzta a fél méter körüli pengét.

– Machete – mondta ki, krákogott, hogy kitisztuljon a hangja, és határozottabban, bátrabban folytatta tovább, próbált a kopaszhoz hasonlóan tárgyilagos lenni. – Ez egy machete, a penge egy merő vér, úgy

nézem, ez a gyilkos fegyver. Ez alkalmas arra, hogy levágjuk vele valaki fejét.

– Egy... egy csapással lehet? – szólalt meg Josephine halkán. Erőlködni kellett, hogy tisztán artikuláljon.

Marcus felállt, meglendítette a fegyvert.

– Igen, lehetséges – bólogatott. Visszadugta a pengét a tokjába. – Nagy erő kell hozzá.

A szépség önkéntelenül Iceman felé fordult, amit a fekete inkább érzett, mint látott, és azonnal kikérte magának.

– Én nem használok pengét! Minek? Megütöm és kész! Kurva erős vagyok, pusztá kézzel intézek el bárkit! Nekem nem kell ilyen szar! – hajtogatta, majd lassan elvesztette a fonalat, hogy kit is akar meggyózni.

Garrett felegyenesedett, az asztalhoz lépett, és letett rá valamit.

– Mi az? – kérdezte Marcus, odakapva a fejét.

– Nézzétek meg – mondta Garrett. – Nézzétek meg!

A hangjában volt valami, ami miatt kérdés nélkül az asztal köré sereglettek.

Csodálkozva bámulták a különös tárgyat. Josephine tudott először megszólalni.

– Egy kulcs – lehelte maga elé.

Szürkés színű, lapos, sokfogú acélkulcs pihent az asztalon, hosszában aranyszínű csík futott. Sértetlennek tűnt.

– A zsebemben találtam – felelt Garrett a fel sem tett kérdésre.

Egyszerre mindannyian a rács felé fordultak. Azután vissza.

– Nálunk van a kulcs – bólogatott Marcus, elvette az asztról és a tenyerébe szorította. – Mégis szökés.

– Igen, én is így gondolom – helyeselt Garrett. – Valaki szembefordult velünk, megijedt, vagy csak követelőzni kezdett, erre valaki levágta a fejét, talán Iceman, neki van ehhez ereje, aztán...

– Mi a faszról beszélsz? – csattant fel az izomkolosszus, indulatosan, ijedten, visszafogott hangerővel. – Én nem használok ilyen szarokat! Nézzél már rám! Szerinted? Megütök valakit, az meghal, baszd meg, én nem veszek kezembe fegyvert! Öreg, térj már észhez! Nem én öltem meg! Sőt, tudom, ki tette! Te! Mi ez a kurva nagy nyugalom? Találunk egy hullát, mindenki kiakad, csak te nem! Rájössz, hogy le van vágva a feje, viccesen felemeled, nini, nincs a helyén a fej, de jó vicc, nem? Hát nem az! Nem normális, ahogyan viselkedsz, öreg! Ha itt valaki eltette láb alól ezt a csávót, az minden jel szerint te voltál!

– Nem tudjuk, ki tette, nem emlékszünk semmire – vette át a szót Marcus; kezdett féltékeny lenni a másik két férfi félelmetes hírnevére. – Én is tettem, és talán meg is tettem. Ne akadjunk fenn ezen, tök mindegy, jelenleg, hogy ki tette!

– Egy fenét tök mindegy! Az a lényeg, hogy nem én voltam, és ez biztos!
– mutatott magára Iceman, szinte pánikba esve.

– Bárki tette is, értünk tette, mindannyiunkért – fejtegette Garrett. – Ezt a hullát nagyon alaposan becsomagolták, ehhez nem volt elég egy ember. Több rétegben göngyölték körbe takarókkal, és nejlonnal. Öt, nyolc, tíz, akárhány takarót használtak ehhez! Megölni megölhette egy ember, de így összecsomagolni... Azt biztosan nem egyvalaki tette!

– Mi a szart akarsz ezzel mondani? Én egész biztosan nem vettem részt ilyesmiben! Én biztosan nem, ezer százalék, hogy nem! – hajtogatta Iceman hevesen.

A brutális arcú odafordult a feketéhez:

– Egy csapat vagyunk. Garrett is ezt akarta mondani. Ha nem fogadod el, magadra maradsz.

Majdnem egy egész percen át csendben hallgattak. Sok mindent gondoltak végig, mozaikdarabkákat próbáltak egymáshoz illeszteni. Ruhában aludtak, bakancsban, felöltözve, étel, víz és fegyver van náluk.

– Menni készültünk – szólalt meg Marcus. – Hát akkor menjünk!

5.

Mielőtt bármit is tettek volna, Marcus felemelte a kezét, hogy magára vonja a figyelmet, majd suttogva szólalt meg:

– Mostantól csendben vagyunk, nem csapunk nagyobb zajt, mint amekkorát feltétlenül szükséges. Mindent szedjük össze, és húzzunk el innen! Visszük, amit elbírnunk! Nálam lesz a machete, Garrettnél a kés, Iceman, neked elég az öklöd! Josephine és Lola, tudom, hogy nem épp férfias, amit mondok, de ti lesztek a teherhordók. Mi hárman megyünk előre, felderítünk, ütünk, ha kell, ti pedig jöttök utánunk, ha már biztonságos az út!

– Jó, rendben! – bólintott rá Lola kissé megnyugodva. Nem akart harcolni, inkább cipekedik, az biztonságosabb.

– Rendben – értett egyet Josephine is.

Marcus, amennyire tudta, betakarta a hullát, majd Iceman visszatette rá az ágyat. Ezután az asztalt körülállva elkezdtek szétosztani a felszerelést. Garrett eközben nekilátott, hogy kinyissa az ajtót, ami a rács egy része volt. Tisztán fel lehetett ismerni még a pislákoló gyertya fényében is, hogy a rács egy részét valamiképpen ki lehet nyitni, mint egy ajtót.

A kopasz viszonylag gyorsan rájött, hogy a dolog nem ilyen egyszerű. Kulcslyuk sehol nem volt. Az ajtó nem kifelé vagy befelé nyílt, hanem egy

sínen lehetett félretolni, a sín pedig a zárkán kívül futott, a mennyezetten és a padlón. Nem tudta kitapintani a zárat.

Sóhajtása odavonzotta Icemant.

– Nem jó a kulcs? – kérdezte suttogva. Még így is kiéreződött a hangjából az idegesség.

– Nincs mibe beletennem! Elhamarkodott következtetés volt azt hinnem, hogy ezt az ajtót nyitja. A kulcs máshoz kell, nem ehhez a cellánkhoz, vagy ha mégis ehhez, akkor a zár kint van, valahol a folyosón – magyarázta Garrett.

Iceman magában szitkozódott.

Marcus befejezte a felszerelés szétosztását. Próbálta elképzelni, hogy milyen lehet a folyosó az ajtó mellett.

Arra gondolt, hogy ő egy ór, sétál végig a folyosón, kulcsokkal a kezében, amik a cellákat nyitják. A zárnak elég messze kell lennie a rácstól ahhoz, hogy a cellából kinyúlva senki ne érhesse el, még egy akkora ember se, mint ő vagy Iceman. Talán központi zár van, a folyosó végén, vagy máshol, másik emeleten. Amihez talán áram kell.

– Áramszünet – mondta ki.

– Mégsem szökni akartunk? – tette fel a kérdést az izomkoloszus, és csalódottan leült Lola ágyára.

– Semmire nem emlékszünk, nem tudjuk, milyen részlet esett ki, ami most fontos lenne – suttogta Garrett, és tovább vizsgálódott.

– Akkor lehet, hogy nem jutunk ki – foglalta össze Lola, leroskadt a hullától legtávolabbi székre, és eltakarta az orrát, hogy ne kínozza annyira a bűz. – Én menni akarok! Nem akarok itt lenni egy percet sem!

Iceman is bekapcsolódott a zár utáni kutatásba, jóval hosszabb keze volt, mint Garrettnek, jobban ki tudott nyúlni a rácson, és bár nagy igyekezettel végezte a feladatát, nem járt eredménnyel.

A legrohadtabb gondolat cikázott az elméjében, amit csak ki tudott találni. Összenéztek a kopasszal, már nem tarthatta magában.

– Teljesen átkutattad? – kérdezte suttogva. – Gyűlölöm, hogy ezt kell kérdezniem, de nem lehet, hogy maradt még nála valami?

– De igen – sóhajtott Garrett, és belül átkozta magát, amiért ennyire lassú a felfogása. – Amikor megtaláltam a kulcsot... azt hittem, megvilágosodtam, és már semmi más nem járt az eszem.

Iceman kínjában elnevette magát, azután ment, hogy félretegye az ágyat, és a társa folytathassa a kutatást.

– Csendben! – tette a szájára az ujját Marcus. – Lola, Josie, ti ketten hallgatózzatok a rácsnál. Ha bármit hallotok, azonnal szóljatok!

A két nő örült, hogy van dolga, méghozzá a hullától távol.

Garrett feltúrta a zubbonya ujját, hogy ne koszolja magát össze még jobban. Letérdelt a becsomagolt test mellé, félrehajtogatta, amit már

korábban levágott, és munkához látott. Iccman rövidesen csatlakozott a nőkhöz, tudni sem akart semmit.

Marcus világított két összefogott gyertyával, és bár néha a gyomrával küzdött, örömmel konstatálta, hogy el tudja viselni. Az kicsit elbizonytalanította, hogy Garrett ilyen hűvös tárgyilagossággal képes végezni ezt a borzalmas hentesmunkát, mert neki biztosan nem menne.

Közel negyed órába telt teljesen kibontani a tetemet, annyira, hogy meg lehessen fordítani. A kopasz most semmit nem hagyott ki, mert nem akart még egyszer visszatérni a hullához: levette a bakancsot a lábáról, megvizsgálta, a zoknit is lehúzta, felvágta két oldalt a nadrágot, hogy lássa, ha bármit a lábra tapasztottak, átvizsgálta a nadrág és a kabát zsebeit, legvégül a levágott fejét vette szemügyre, átnézve a haját, a száját és a csonkot.

Mire végzett, könyékig véres és mocskos volt, három liter vizet használt el, mire sikerült megmosakodnia annyira, hogy ne ragadjon a keze.

Marcus az asztal tetején nézegette, amit a kopasz a hullánál talált.

– Van valami? – érdeklődött Iccman türelmetlenül, de az istennek sem ment volna közelebb.

– Kilenc darab radír – kezdte Marcus.

Az izomkolosszus idegesen felnevetett.

– Szerintem kereskedők vagyunk! – hahotázott görcsösen.

– Radírkereskedők? – kérdezte Lola döbbenetben, aztán ő is felnevetett.

Josie csak mosolygott, emlékek nélkül, egy holttest társaságában többre nem futotta.

Garrett komoly maradt, Marcus folytatta:

– Elemlámpa, ami nem világít – a brutális arcú elhallgatott egy pillanatra, majd kimondta: – Meg egy revolver. Üres, lőszer nincs hozzá.

Iccman felnyögött, olyan fájdalmas, eltorzult arcot vágott, mintha belelőttek volna.

– Ez egy ór... – hörögte. – Ez el van kúrva! Ez nagyon el van kúrva! A rohadt életbe, ez nagyon el lett kúrva! Egy ór... – a rács mellett lecsúszott a földre, mint aki feladta, eszelős fintorokat vágva zokogott. Most már biztos volt benne, hogy egész életét a rács mögött éli le.

Marcus kérdően nézett Garrettre, aki némán bólintott, hogy igen, ez lehetséges.

Lola nem akarta elhinni, hogy ez tényleg megtörténik, a körmével karmolgatta az arcát, hogy fájdalmat érezzen, és tudja, hogy nem álmodik. Josephine igen bizarrnak találta, ahogyan tőle fél méterre a zilált nő a saját arcát karmolja, miközben a földre tapasztott gyertyák pislákoló fénye különös árnyékokat rajzolt rá. A szépség megborzongott, eljött a rácsból, és az asztalhoz sietett, ahol senki nem látszott kétségbeesettnek.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Garrettet, majd kicsit büntudatosan Marcushoz is odafordult, mintha ő valami igazgató lenne, akit nem akart megbántani azzal, hogy kihagyja.

– Ki kell jutnunk – jelentette be Marcus határozottan. Még mondani akart valamit, nyitotta a száját, de a kopasz közbekérdezett.

– Hol vannak az elemek? A zokniban, ami az ágyadban volt? – Épp szétszedte az elemlámpát.

Marcus értette, már nyúlt is a zsebébe, elővette a két zoknit, és az asztalra rázta belőlük az elemet. A kopasz kitette melléjük azt a két elemet, amit a lámpából szedett ki. Egyformák voltak. Kicsérélte az elemeket, majd visszacsavarta a lámpa végét, azután megnyomta a kapcsolót a tetején.

Éles, fehér fény hasított a sötétségbe.

– Ez az! – örvendezett Garrett, most már mosolygott.

A fény Lolát is észhez térítette, érdeklődve nézte, mit csinálnak a többiek.

Garrett visszatért a rácshoz, és az erős fény mellett újra elkezdte átvizsgálni a rács ajtóként nyitható részét, hátha talál valamit, amivel előrébb juthatnak.

Alig öt perc kellett hozzá, hogy megtalálja.

– Volt egy zsebkés valahol, ugye? – fordult a szépséghez.

– Igen, nálam van – Josie előhalászta az ágyuk alatt talált táskából a kést, és átnyújtotta a férfinak.

– Köszönöm – mondta Garrett, és kipattintotta az egyik pengét.

– Szívesen – szaladt ki a szépség száján, automatikusan. Az udvariasság egy pillanatra egészen elviselhetővé tette a cellát.

Ott, ahol a rács mozdítható része illeszkedett a rács többi részével, belül hét gumiszerű valamit tömtek a résbe. Csak az elemlámpa éles fényében lehetett észrevenni.

Garrett a bicska vékony pengéjével próbálta kivésni őket. Mire az első a tenyerébe pottyant, már tudta, mi az.

– Radír – mondta, felmutatva, amit az imént szedett ki a rácsból. – Rugalmas ékként használjuk. Beleerőltetjük a résbe, ott kitágul, és... így működik.

Erre Iceman is feléledt, feltápászkodott, nézte, mit csinál a kopasz.

Tíz percbe telt kivésni mindegyik radírt. Garrett végül ráfogott az egyik rúdra, a rácsnak azon a részén, amit ajtóként lehetett használni. Megtaszította. Kimozdult a fal síkjából. Azután elhúzta balra, végig a sínen.

Az ajtó nyitva állt.

Garrett kihajolt a folyosóra, elvilágított balra, majd jobbra.

Senki.

Visszafordult, nemet intett a fejével.

– Én maradok fél percet – súgta Lola Marcus fülébe.

A brutális arcú kérdőn nézett rá, a zilált külsejű nő állával a végére bökött.

– Fél perc – mondta Marcus, a többiekhez fordult, intett, és sorban kimentek a folyosóra.

Csend és sötétség.

Bevárták Lolát, aki mielőtt elhagyta a zárkát, elfújta a gyertyákat.

Marcus elindult bal felé, utána Icedan és Garrett, kicsit lemaradva Josephine és Lola a felszerelésükkel.

Megérkeztek az első zárkához. Garrett lekapcsolta az elemlámpát, nem világított be, csendben elmentek mellette. Azután elmentek még egy mellett, ugyanígy.

Marcus elgondolkodott. Mit fog tenni, ha valaki elé toppan? Egy másik rab, vagy egy őr. Mit tesz? Egy üres revolver van a zsebében, és egy machete a kezében. Mit lehet egy ekkora pengével tenni? Hát ölni. És azt nem akart, csak ha végképp nincs más mód.

Hirtelen eszébe jutott a zokni, a két zokni, mindkettőben egy-egy kimerült elem, amiket a lámpából szedtek ki. Megállt, elővette az egyiket, a száránál fogta meg, ahol bele kell bújni, az aljában, a lábfej részénél, ott volt az elem, a nehezek. Megpörgette, mint valami parittyát, majd lecsapott vele egy képzelten ellenfél fejére.

Igen, ez erre jó! Ez egy fegyver!

Átadta Josephine-nek a machetét, ő majd cipeli, használni nemigen képes rá: nem úgy néz ki, mint aki belevágja egy emberbe. Lolának nem adhatta, az a nő idegbeteg. Garrettnek ott a kés, Icedannek az ökle.

A szépség elnézte egy darabig a bőr tokot, a rátekerget, fonott bőr szíjat. Kioldott egy csomót a tok szájánál és letekerte a szíjat. Így már a hátára vehette. Talán ezt pont így találták ki, és ő most rájött. Ettől egy kicsit úgy érezte, mintha kezdene visszatérni, amit elfelejtett.

Másfél perccel később megérkeztek a folyosó végére. Innen nem vezetett tovább út. Megfordultak, mentek visszafelé, csendben, a rácsok előtt lekapcsolt lámpával.

Elmentek a saját cellájuk előtt, fél perc, és megérkeztek a folyosó másik végébe.

Az ajtó előtt öt emeletes ágy, lefűrészelt rácsdarabok, melyek ékként szolgáltak, és egy hatszemélyes pad.

– Baszd meg! – káromkodott Lola a sírás határán. – Itt nem jutunk ki!

Garrett végigpásztázott a lámpával. Összeszűkült szemekkel meredt a torlaszra, ahogyan megértette, mi az.

Marcus is felfogta.

– Magunkat zártuk be – jegyezte meg halkán.

– Mi? Magunkat? – esett kétségbe Lola, és a földre dobta a csomagját. – Most hogy jutunk ki?

– Ezt az ajtót nyitja a kulcs? – kérdezte Josephine.

Garrett bemászott a torlaszként szolgáló ágyak közé, hogy közelebbről megnézhesse a kulcslyukat. Be volt tömve valamivel, amihez elő kellett vennie a bicskát, hogy kipiszkálhassa. Rongydarab. Átvette Marcustól a nagyobbik kulcsot és beledugta a zárba.

Pontosan illeszkedett.

– Kutassuk át a folyosót, az összes cellát! – rendelkezett Marcus.

– Csak mi vagyunk itt, erre van egy fogadásom – szolt Garrett.

Iceman nem tudta, mit érezzen.

– Mi nem a rabok vagyunk, hanem az örök? – kérdezte. – Az ör... a hulla... kolléga? Nem mi öltük meg?

Ez a lehetőség egészen megnyugtatta.

A csapat elindult vissza a folyosón átkutatni a többi cellát. Lola még álldogált, nézte a torlaszt. Nagy nehezen megértette. Felkapta a csomagját a földről és futott a többiek után.

– Börtönlázadás volt, és ide menekültünk – gondolkodott hangosan. – Harcoltunk, bántottak minket, ide húzódtunk vissza!

– Lehetséges! – értett egyet Garrett.

Megérkeztek az első zárkához, bevilágított.

Senki.

Jött a következő. A következő. A következő.

A folyosón tíz cella volt, mindegyik üres.

Mindegyik nyitva.

Visszatértek a zárkájukba, Iceman minden erejére szükség volt, hogy a vértől és isten tudja, még mitől a földhöz ragadt hullát fel tudja emelni, majd átvitte a legtávolabbi zárkába. Garrett néhány radírral zárta az ajtót. Két ágyat keresztbe fordítottak a rács előtt torlasznak. Meggyújtottak hat gyertyát, hogy jobban lássanak. Odébb húzták az asztalt és az egyik hátsó ágyat, hogy mindannyian leülhessenek az asztal köré.

Felbontottak három konzervet. Csendben, gondolataikba mélyedve ettek.

Nem volt mit mondaniuk egymásnak.